

Zandvoort / Arnhem, 20 november 2022

Lieve Wolf,

Boven het windmolenpark in de zee bij Zandvoort
zag ik Helios met zijn zonnewagen
de lucht met vlammen vullen;

een rij machteloze wiekjes
wentelden onder een hemelsbreed vuur.

Ik vond het een mooie metafoor voor onze eindtijd.

Die dag had ik in een T-shirt langs de kustlijn gerend,
met mijn voeten door het water,
en ik was nog rozig van de endorfine en de novemberzon.

Weer thuis probeerde ik het gevoel vast te houden,
van dat zomerweekend in de late herfst,
maar het sleet snel
toen ik met natte zadelkont naar het tuincentrum fietste
waar ik uit honderd soorten kerstlichtjes
de verkeerde koos.

Gelukkig mochten we die avond onze schoen zetten.

Mijn dochters zongen de klassieke hits
en mijn zoon gaf een moderne dans ten beste,
waarmee hij alle spanning van het sinterklaasjournaal uit zijn lijf danste.

Het was prachtig.

Zelf heb ik meer talent voor twijfel dan geloof,
al stel ik me voor dat die twee niet veel van elkaar verschillen,
maar toen er de volgende dag pepernoten in ons schoeisel zaten,
vond ik troost in de zekerheid van mijn kinderen
dat een heilige te paard ons snoepgoed had gebracht.

En als ik mag kiezen tussen onze eindtijd of deze maand van sprookjes,
dan ben ik liever naïef dan cynisch,

dus geef mij maar een wereld
met pieten op daken en heiligen op schimmels,
met een zonnegod in zijn vlamme wagen
en de mogelijkheid van roodkapjes.

Waarom niet?

De wolf is immers ook weer in het land.